

Найкращий гравець, колекціонер ікон на шляху до статусу ікони «Зіркової ліги» Ігор Гринів згадує апокаліптичні версії і не вірить у магію крісла ліворуч від капітана.

- Як давно ви дивитесь програму «Що? Де? Коли?»? Які ваші найдавніші телеглядацькі спогади?

- Думаю, що десь з дуже юнацьких років, і насправді любив її дивитися. Парадоксально то, що зараз в мене сину вісімнадцять років, і він дивиться цю передачу, по-моєму, ще з більшим задоволенням, ніж коли ми такі були. Так що живучість програми феноменальна. Він зараз дивиться передачу більше, ніж я. Щоб передача прожила на телеєфірі такий довгий час – це дійсно унікальне явище.

- Чи є у вас улюблений знавець чи улюблена команда?

- Ні. Чесно кажучи, колись раніше, напевно, були все-таки якісь більше улюблені гравці чи команди. А зараз дуже багато нових гравців. І взагалі – спеціально не є фанатом жодного гравця чи жодної команди. Тобто спортивного азарту в цій передачі в мене зараз немає. Скоріше – задоволення від самого способу дискусії, способу думання, і так далі, і так далі. А спортивний азарт, за когось боліти – немає.

- Коли вам запропонували сісти за

ігровий стіл, яка була ваша перша думка?

- Прикольно. В принципі, в молодості чи в дитинстві це була б для мене така мрія. А зараз, коли це все вже відбулося, напевно, просто «прикольно, треба поспробувати себе».

- Чим ви можете пояснити не дуже вдалий початок гри вашої команди?

- Складно сказати. Я думаю, що не розігрілися. Бо насправді майже на всі перші питання версію ми давали правильну. З невидимкою ми давали версію, що це капітан Немо. Тобто в принципі спосіб мислення був правильний. Можливо, не вистачало навиків самої гри. Щоб дотиснути.

- Розкажіть про враження від гри у цій команді. Хтось вас здивував?

- Найбільше для мене здивування було – що в якийсь момент я став грати азартно, почав переживати. Не спокійне розуміння, що це просто гра, такий собі маленький шоу-бізнес... А в якийсь момент забувся, що включені камери, і почав на повному серйозі переживати і грати, як в спортивну гру, як певне змагання.

- Ви встигли відчутися частиною команди за ці короткі дев'ять питань?

- Звичайно, звичайно. Мені здається, якби ми зіграли ще пару ігор, то це було б значно цікавіше. Утворюються якісь нові зв'язки. Навіть від одної короткої гри тепер є те, що об'єднує нас поза іншими зв'язками.

- А першу гру команди пана Катеринчука ви дивилися по телебаченню?

- Ні, не бачив. Приїхав, до кінця навіть не знаючи правил гри. Дізнався вже безпосередньо в студії. Доречі, думаю, що це правило, коли ва-банк і залишаються три, - занадто ліберальне правило. Все-таки має лишатися один.

- Вірите у магію крісла ліворуч від Миколи Дмитровича?

- Ні. У магію крісла я не вірю, ні. Думаю, що це випадковість.

- Як гадаєте, що буде, якщо колись пани Гринів та Шкіль опиняться за ігровим столом одночасно?

- Нічого, нормально. Будем грати. Ми в одній фракції опинилися, тим більше в одній команді можемо опинитися.

- Мабуть, телеглядачі повинні дуже боятися цього моменту...

- Не, я не думаю, що так. Це все-таки гра. Я спокійно відношуся до того, що в грі значну роль грає везіння. Свою гру не переоцінюю.

- Яке питання вам здалося найбільш цікавим?

- Мені насправді сподобалося питання про фрески. Ще тому, що гра все-таки проходила на фоні японських подій, і дуже запрошувалися версії, пов'язані з якимись такими апокаліптичними речами: землетрус, цунамі, і так далі, і так далі. Дуже запрошувалася версія, яка би покликала з подіями в Японії. Вдалося себе нормально заспокоїти, відійти від якихось таких дуже хитромудрих версій – і втриматися спокійної, правильної версії. Спокуса ще піти далі все-таки була. Тому це питання, можливо, більше запам'яталося.

- Ще й рахунок був такий страшний...

- Так, відповідальність була, так.

- Ви зробили для себе висновки: що потрібно для того, аби вигравати у «Що? Де? Коли?»?

- Я думаю, більш уважним бути. Просто бути більш уважним. Насправді як мінімум ще два питання можна було спокійно взяти.